

MINISTER KULTURY,
DZIEDZICTWA NARODOWEGO I SPORTU

Warszawa, 31 marca 2021 r.

DOZ-OAiK.650.192.2020.KS

Decyzja

W związku z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 października 2019 r., sygn. VII SA/Wa 759/19, po rozpatrzeniu wniosku Gminy Łabiszyn o stwierdzenie nieważności decyzji Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Bydgoszczy z dnia 18 września 1957 r. uznającej za zabytek dzielnicę starego miasta w Łabiszynie w obrębie ulic: Sienkiewicza, Farnej, Szubińskiej, Bydgoskiej i Parkowej – działając na podstawie art. 89 pkt 1 i art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2018 r., poz. 2067) oraz art. 17 pkt 2, art. 156 § 1 pkt 2 i art. 158 § 1 pkt 2 i pkt 5 Kodeksu postępowania administracyjnego

orzekam:

odmówić stwierdzenia nieważności decyzji Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Bydgoszczy z dnia 18 września 1957 r. uznającej za zabytek dzielnicę starego miasta w Łabiszynie w obrębie ulic: Sienkiewicza, Farnej, Szubińskiej, Bydgoskiej i Parkowej.

Uzasadnienie

Jak wynika z akt postępowania, decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Bydgoszczy z dnia 18 września 1957 r. za zabytek uznana została dzielnica starego miasta w Łabiszynie w obrębie ulic: Sienkiewicza, Farnej, Szubińskiej, Bydgoskiej i Parkowej. W uzasadnieniu tej decyzji stwierdzono, że stare miasto zostało założone w XIII w. i podlega ochronie ze względu na zachowane średniowieczne założenie urbanistyczne.

Gmina Łabiszyn złożyła do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego wniosek o stwierdzenie nieważności tej decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 5 Kpa, jako trwale niewykonalnej od dnia wydania. We wniosku tym podniesiono, że w przedmiotowej decyzji nie zostały określone dokładne granice wskazanego wyżej obszaru ochrony konserwatorskiej. Obszar ten został ustalony jedynie przez kilka ulic, które nie tworzyły i nadal nie tworzą zamkniętego obszaru, wobec tego nie ma możliwości tak naprawdę ustalenia granic tego obszaru. Decyzja nie posiada żadnego załącznika graficznego, co potwierdził również Kujawsko-Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków postanowieniem z dnia 15 maja 2017 r. znak: WUOZ.T.WRD.5140.3.3.2017.TK, wyjaśniającym treść tej decyzji. Gmina wskazała, że podstawą wydania decyzji z dnia 18 września 1957 r. był art. 3 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 29 poz. 265), z którego wynikał obowiązek wyznaczenia granic (zatem konkretnie). Nie można też się zgodzić ze stanowiskiem Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, który twierdzi, że zawarty w decyzji zwrot „w obrębie ulic” należy rozumieć w ten sposób, że granicy obszaru objętego ochroną nie stanowi oś ulicy, ale przynależne jej adresowo parcele. Zdaniem Wnioskodawcy, gdyby nawet przyjąć ten tok rozumowania, to i tak w decyzji nie zostało to określone dostatecznie precyzyjnie. Tak naprawdę nie wiadomo bowiem, do której parceli, czy do którego adresu (jako końcowych) ten obszar się rozciąga.

Wobec braku precyzyjnego określenia granic oraz braku zdefiniowania w uzasadnieniu decyzji zwrotu „w obrębie ulic”, ustalenia jego znaczenia należy dokonać w oparciu o potoczne znaczenie słowa „obręb”. Zgodnie ze słownikiem języka polskiego PWN, znaczy „obszar ograniczony czymś lub «zamknięta całość o ustalonych granicach»” (słownik dostępny na stronie: <http://sjp.pwn.pl/>). Założenie urbanistyczne wynikające z przedmiotowej decyzji nie jest ani „obszarem czymś ograniczonym”, a tym bardziej nie stanowi „zamkniętej całości o ustalonych granicach”, gdyż obszar ten (po zaznaczeniu na mapie właściwych ulic) jest otwarty od strony północnej, wschodniej i południowej rynku Łabiszyna. Gmina powołała się przy tym na wyrok WSA w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2012 r. sygn. akt I SA/Wa 2053/11, w którym Sąd stwierdził, że: „Nie można (...) wykonywać decyzji [w sprawie wpisu do rejestru zabytków założenia urbanistycznego], która nie precyzuje w swej treści granic terenu poddanego ochronie prawnej, ani nie posiada załącznika graficznego, który precyzowałby granice tego obszaru (...) decyzja (...) wpisująca do rejestru zabytków [założenie urbanistyczne] bez podania granic zabytku rażąco naruszyła prawo spełniając przesłanki art. 156 § 1 pkt 5 k.p.a., jako że była niewykonalna zarówno w dacie jej wydania jak i obecnie”. Ponadto, Gmina podkreśliła, że stanowisko WSA w Warszawie zostało następnie podzielone przez NSA w Warszawie wyrokiem z dnia 26 lutego 2014 r. sygn. akt II OSK 2270/12.

Decyzją z dnia 22 stycznia 2019 r., sygn. DOZ-OAiK.650.1364.2017, Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego odmówił stwierdzenia nieważności ww. decyzji. W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia organ nadzorczy stwierdził, że granice terenu wpisanego do rejestru zabytków można ustalać nie tylko na podstawie załącznika mapowego czy literalnego opisu przebiegu takich granic w terenie, ale także w oparciu o wykładnię decyzji. Według Ministra, w decyzji jako obszar uznany za zabytek została wskazana dzielnica starego miasta w Łabiszynie, ze względu na zachowane średniowieczne założenie urbanistyczne, tj. układ urbanistyczny. Przepisy obowiązującego wówczas rozporządzenia o opiece nad zabytkami nie zawierały definicji legalnej układu urbanistycznego, jednak była ona znana doktrynie ochrony i konserwacji zabytków. Przyjmowano bowiem, że układ urbanistyczny to pewien obszar, przestrzeń, na którą składały się nieruchomości gruntowe, zawierającą pojedyncze obiekty budowlane, zespoły budowlane, tereny niezabudowane, a także place i ulice. Odnosząc się do treści badanej decyzji organ nadzorczy wskazał natomiast, że skoro za zabytek uznany został układ urbanistyczny, to sformułowanie „w obrębie ulic” należy odnosić nie tylko do samych ulic, ale i do parceli znajdujących się w ich zasięgu, po obu stronach ww. ulic, tzn. przynależnych im adresowo, a także przylegających do nich, nawet jeżeli adres nieruchomości jest przynależny ulicy niewymienionej w decyzji o wpisie zabytku do rejestru. Z uwagi na możliwość ustalenia obszaru wpisanego do rejestru zabytków, organ uznał, że decyzja nie jest niewykonalna.

Na decyzję tę Gmina Łabiszyn złożyła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, podnosząc, że pogląd organu, iż sformułowanie „w obrębie ulic” należy odnosić nie tylko do ulic, ale i parceli w ich zasięgu, po obu stronach tzn. przynależnych adresowo, a także przylegających, nawet jeżeli adres jest przynależny ulicy niewymienionej w decyzji o wpisie, nie wyjaśnia do której parceli, czy do którego adresu (jako końcowych) ten obszar się rozciąga. Zwrot „w obrębie ulic” należy, zdaniem Skarżącej, wyjaśnić w oparciu o znaczenie słowa „obręb”. W słowniku języka polskiego PWN, znaczy ono „obszar ograniczony czymś” lub „zamknięta całość o ustalonych granicach”. Gmina podkreśliła przy tym, że przedmiotowe założenie urbanistyczne nie jest ani „obszarem czymś ograniczonym”, ani nie stanowi „zamkniętej całości o ustalonych granicach”, gdyż obszar ten (mapa przy wniosku) jest otwarty od strony północnej, wschodniej i południowej rynku w Łabiszynie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, wyrokiem z dnia 30 października 2019 r., sygn. VII SA/Wa 759/19, uchylił zaskarżoną decyzję. W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że nie wystarczy przyjąć - jak uczynił to organ nadzorczy - iż określenie - „w obrębie ulic” należy odnosić nie tylko do samych ulic, ale i do parceli znajdujących się w ich zasięgu, po obu stronach ww. ulic, tzn. przynależnych im adresowo, a także przylegających do nich, nawet jeżeli adres nieruchomości jest przynależny ulicy niewymienionej w decyzji o wpisie zabytku do rejestru. Uwzględnić bowiem trzeba – na co zwracała uwagę Skarżąca – że przedmiotowe założenie urbanistyczne nie jest ani „obszarem czymś ograniczonym”, ani nie stanowi „zamkniętej całości o ustalonych granicach”. Strona wskazywała, że obszar ten jest otwarty zarówno od strony północnej, wschodniej, jak i południowej rynku w Łabiszynie. Ta okoliczność została całkowicie pominięta w analizie organu w kontekście przesłanki wymienionej w art. 156 § 1 pkt 5 Kpa, pomimo kluczowego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W związku z tym, Minister został zobowiązany do przeprowadzenia postępowania z uwzględnieniem stanowiska Sądu. Jednocześnie Sąd wskazał, że nie przesądza o wyniku sprawy, który uzależniony jest od ustaleń organu.

Organ nadzorczy zważył, co następuje. W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że na mocy ww. wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, organ zobowiązany został do ponownego przeanalizowania akt sprawy, z uwzględnieniem zastrzeżeń Gminy dotyczących braku zamknięcia obszaru wpisanego do rejestru zabytków od strony północnej, wschodniej i południowej rynku w Łabiszynie. W związku z tym, w toku postępowania, zwrócono się do Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków o przekazanie aktualnej map przedstawiających ww. dzielnicę w Łabiszynie wraz z ulicami oraz działkami ewidencyjnymi, z okresu zbliżonego do daty wpisu do rejestru zabytków (lata 50 i 60 XX w.) oraz z lat 2015-2020 r. W odpowiedzi na to wystąpienie, organ ochrony zabytków pierwszej instancji przekazał na płycie CD mapę stanowiącą, jak wynika z jej treści, podstawę sporządzenia załącznika do postanowienia Kujawsko-Pomorskiego Konserwatora Zabytków z dnia 15 maja 2017 r., Nr WRD/4/2017, znak: WUOZ.T.WRD.5140.3.3.2017.TK, wyjaśniającego wątpliwości co do treści decyzji Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Bydgoszczy z 18 września 1957 r. w sprawie uznania za zabytek dzielnicy starego miasta w Łabiszynie w obrębie ulic: Sienkiewicza, Farnej, Szubińskiej, Bydgoskiej i Parkowej. Ponadto, organ przesłał kolorowy skan mapy mapy katastralnej Łabiszyna z 1962 r., którego czarno-biała kopia znajdowała się już w aktach sprawy.

Do podstawowych zasad postępowania administracyjnego należy wyrażona w art. 16 § 1 zasada trwałości decyzji ostatecznych. Przepis ten stanowi, że decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji, są ostateczne. Uchylenie lub zmiana takich decyzji, stwierdzenie ich nieważności oraz wznowienie postępowania może nastąpić tylko w przypadkach przewidzianych w kodeksie lub w ustawach szczególnych. Wady o charakterze materialno-prawnym, tkwiące w samej decyzji kończącej postępowanie, stanowiące podstawę do stwierdzenia jej nieważności, wskazane są w art. 156 § 1 Kpa.

Z przepisu art. 156 § 1 pkt 5 wynika, że podstawą stwierdzenia nieważności decyzji jest fakt, iż decyzja jest niewykonalna od dnia jej wydania, a niewykonalność ta ma charakter trwały. Przesłanka wymieniona w tym przepisie zachodzi w przypadku, gdy rozstrzygnięcie z przyczyn prawnych bądź faktycznych nie może zostać wykonane, przy czym niewykonalność ta musi istnieć już w dacie jego wydania, zaś przeszkody powodujące niewykonalność trwają cały czas aż do czasu stwierdzenia jej nieważności. Niewykonalność prawna oznacza niemożność zastosowania się do dyspozycji rozstrzygnięcia z uwagi na istniejący w obowiązującym prawie zakaz lub nakaz określonego zachowania pozostającego w sprzeczności z wydaną decyzją. Niewykonalność ta musi istnieć nie tylko w dniu wydania, ale powinna mieć charakter trwały. Powstała później może być podstawą innych działań, np.

uchylenia czy stwierdzenia wygaśnięcia decyzji. Decyzja trwale niewykonalna to przy tym taka decyzja, której adresat jest trwale pozbawiony możliwości czynienia użytku z ustanowionych w niej praw lub trwale pozbawiony możliwości wykonania obowiązków.

Badana decyzja została wydana na podstawie art. 1-3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 29, poz. 265). Zgodnie z art. 1 tego aktu w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania ww. decyzji, zabytkiem był każdy przedmiot tak nieruchomy, jak ruchomy, charakterystyczny dla pewnej epoki, posiadający wartość artystyczną, kulturalną, historyczną, archeologiczną lub paleontologiczną, stwierdzoną orzeczeniem władzy państwowej, i zasługujący wskutek tego na zachowanie. Przepis art. 2 pkt 5 rozporządzenia stanowił, iż za zabytki mogą być w szczególności uznane grupy budowli, wybitne pod względem estetycznym i znamienne bądź dla całych osad, miast, wsi, bądź dla ich dzielnic. Zgodnie natomiast z punktem 6 tego artykułu, za zabytek mogło być także uznane na gruncie dochowane rozplanowania starych miast i dzielnic staromiejskich. Trzeba przy tym podkreślić, że wyliczenie rodzajów zabytków zawarte w rozporządzeniu jest jedynie przykładowe, o czym przesadza użycie w art. 2 zwrotu „w szczególności”. Przepis art. 3 tego rozporządzenia stanowił, że przedmioty otrzymują charakter zabytków w znaczeniu tego aktu na skutek orzeczenia władzy konserwatorskiej pierwszej instancji, stwierdzającego wartość zabytkową przedmiotu, a nadto przy zabytkach nieruchomych określającego granice zabytku i granice otoczenia podlegającego przepisom niniejszego rozporządzenia.

Zgodnie natomiast z art. 4, władze konserwatorskie pierwszej instancji prowadziły rejestr zabytków, a ponadto, na podstawie tegoż przepisu, Minister Wyznań Religijnych i oświecenia publicznego wydał dnia 17 lipca 1928 r. rozporządzenie o prowadzeniu rejestru zabytków (Dz. U. Nr 76, poz. 675). Przepis § 3 rozporządzenia wykonawczego stanowił, że rejestr - prócz numeru porządkowego oraz daty i numeru prawomocnego orzeczenia o uznaniu przedmiotu za zabytek - zawiera następujące dane: miejsce, gdzie zabytek się znajduje (nazwa miejscowości i powiat), określenie zabytku, data lub stulecie powstania zabytku oraz daty (stulecia) ważniejszych jego zmian, imię, nazwisko i adres właściciela zabytku (ewentualnie własność państwowa), a także uwagi.

Przepisy rozporządzenia o opiece nad zabytkami nie wskazywały sposobu określenia granic zabytku, w tym nie przewidywały obowiązku sporządzenia załącznika graficznego do decyzji o uznaniu za zabytek, również w sytuacji, gdy przedmiotem wpisu do rejestru zabytków był dany teren. Obowiązku takiego nie można wywodzić również z przepisu § 3 ww. rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, który nie określał treści decyzji o wpisie zabytku do rejestru, lecz treść działu księgi rejestru zabytku, a zatem treść wpisu, który dokonywany był już po wydaniu decyzji. Kwestii tej nie normowały także ówczesne obowiązujące przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Niewątpliwie jednak decyzja uznaniu za zabytek, wydana na podstawie cytowanych przepisów, powinna określać przedmiot wpisu w sposób pozwalający na jego identyfikację, co wynika wprost z art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. W ocenie organu nadzorczego, granice te można jednakże ustalać nie tylko na podstawie załącznika mapowego czy literalnego opisu przebiegu takich granic w terenie, ale także w oparciu o wykładnię decyzji. W tym miejscu trzeba wskazać, że Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego stwierdził nieważność postanowienia Kujawsko-Pomorskiego Konserwatora Zabytków z dnia 15 maja 2017 r., Nr WRD/4/2017, znak: WUOZ.T.WRD.5140.3.3.2017.TK, wyjaśniającego wątpliwości co do treści decyzji Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Bydgoszczy z 18 września 1957 r. w sprawie uznania za zabytek dzielnicy starego miasta w Łabiszynie w obrębie ulic: Sienkiewicza, Farnej, Szubińskiej, Bydgoskiej i Parkowej.

W badanej decyzji jako obszar uznany za zabytek została wskazana dzielnica starego miasta w Łabiszynie, ze względu na zachowane średniowieczne założenie urbanistyczne,

tj. układ urbanistyczny. Przepisy ówczesnie obowiązującego rozporządzenia o opiece nad zabytkami, w odróżnieniu od ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, nie zawierały definicji legalnej układu urbanistycznego. Pojęcie to było jednakże znane doktrynie ochrony i konserwacji zabytków. Przez układ urbanistyczny rozumiano pewien obszar, przestrzeń, na którą składały się nieruchomości gruntowe, zawierającą pojedyncze obiekty budowlane, zespoły budowlane, tereny niezabudowane, a także place i ulice. Zawarta w art. 3 pkt 12 obecnie obowiązującej ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami definicja układu (założenia) urbanistycznego stanowi w istocie wyraz dorobku doktryny konserwatorskiej w tym zakresie. Na podstawie decyzji wpisującej do rejestru zabytków, a także decyzji uznającej za zabytek układ urbanistyczny, ochronie konserwatorskiej podlegają w szczególności gabaryty zabudowy, relacje przestrzenne pomiędzy zabudową, oraz pomiędzy terenami zabudowanymi a zielenią – zwłaszcza jej formami komponowanymi, a także układ placów i ulic.

Dokonując wykładni ww. decyzji o uznaniu za zabytek w celu ustalenia, czy jest ona w istocie dotknięta wadą trwałej niewykonalności, należy zatem mieć na uwadze zarówno fakt, że przedmiotem wpisu jest dzielnica starego miasta, okoliczność, iż o jej wartości przesądza znajdujący się na obszarze dzielnicy zachowany układ urbanistyczny, a także wskazanie, że układ ten znajduje się w obrębie określonych w decyzji ulic. Samo sformułowanie o wpisie do rejestru zabytków „dzielnicy staromiejskiej” założonej w XIII w., zawiera w sobie swoiste wydzielenie określonego obszaru. Łabiszyn jako ośrodek miejski ukształtował się w okresie wczesnego średniowiecza, jako osada targowa położona w dolinie Noteci z wyraźnie wyodrębnionymi wyspami. Pierwotnie istniał tu gród wzmiankowany już w 1247 r. jako własność rycerska. Lokacja miasta na prawie magdeburskim nastąpiła najprawdopodobniej w 1369 roku. W tym czasie terytorium miejskie ograniczała rzeka i strumienie. Ówczesny ośrodek od wschodu wyznaczał główny nurt Noteci (obecnie Kanał Notecki), a od południa, zachodu i północy obszar miasta ograniczony był strumieniami i odnogami Noteci. Jak wskazał Kujawsko-Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków w ww. postanowieniu, Łabiszyn zawsze posiadał zwarty układ urbanistyczny, oparty na planie owalnicowym, z rynkiem położonym w centralnej części. Do rynku przylegały kwartały zabudowy w układzie zdwojonym. Regularny układ urbanistyczny wyznaczały główne ulice przyrynkowe, zbiegające się ze sobą od południa i północy, wyznaczając tym samym układ pierwotnej owalnicy. Istotnym elementem średniowiecznego układu urbanistycznego Łabiszyna był również zamek rycerski wzniesiony na sąsiedniej wyspie ok. 1376 r. Miasto wraz z zamkiem stanowiły ściśle powiązany ze sobą układ przestrzenny zabudowy obronnej i mieszkalnej, podporządkowany warunkom naturalnym, tworząc jednolity ośrodek miejski typowy dla okresu średniowiecza. Przedmiotowe postanowienie zostało wprowadzone do obrotu prawnego na skutek stwierdzenia jego nieważności przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, jednakże nie ma podstaw do zakwestionowania zawartego w nim rysu historycznego kształtowania się ośrodka miejskiego w Łabiszynie.

Trzeba w tym miejscu podkreślić, że zwarty układ z głównymi ulicami, rynkiem i przylegającymi kwartałami zabudowy, położony w widłach Noteci, na planie owalnicy, wraz z wyspami, jest dobrze widoczny także na współczesnych mapach oraz na mapie katastralnej z 1962 r.

Odnosząc się do kwestii sformułowania „w obrębie ulic”, należy w pierwszej kolejności wyjaśnić, że przebieg wymienionych w decyzji o wpisie do rejestru zabytków dzielnicy starego miasta Łabiszyna ulic: Sienkiewicza, Farnej, Szubińskiej, Parkowej i Bydgoskiej (obecnie Adama Mickiewicza) posiada metrykę średniowieczną i jest ściśle powiązany z rozwiązaniem układu komunikacyjnego z czasów lokacji miasta. Z uwagi na fakt, iż za zabytek w niniejszej sprawie uznany został układ urbanistyczny, sformułowanie „w obrębie ulic” należy odnosić nie tylko do samych ulic, ale także do parceli znajdujących się w ich zasięgu, po obu stronach

ww. ulic, tzn. przynależnych im adresowo, a także przylegających do nich, nawet jeżeli adres nieruchomości jest przynależny ulicy niewymienionej w decyzji o wpisie zabytku do rejestru. Trzeba bowiem zwrócić uwagę na fakt, że przedmiotowy obszar wpisany do rejestru zabytków nie został określony sformułowaniami „w granicach wyznaczonych ulicami”, ani „obszar zamknięty ulicami”, co oznaczałoby konieczność wyznaczania jego granic w ścisłym związku miejscami, w których te ulice łączą się ze sobą. W badanej decyzji nie użyto także sformułowania o wpisie do rejestru „ulic”.

Z treści badanej decyzji z 1957 r., odnoszącej się do dzielnicy starego miasta o XIII-wiecznej proveniencji wynika, że poza terenem wpisanym do rejestru znajdują się te części wskazanych w niej ulic, które wychodzą poza obszar wyznaczony poprzez rzekę Noteć i Kanał Notecki oraz wyspy.

W związku z tym, na podstawie porównania historycznej mapy katastralnej Łabiszyna z 1962 r., tj. z roku zbliżonego do daty wydania badanej decyzji, z mapą współczesną, stanowiącą podstawę do sporządzenia załącznika do ww. postanowienia Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków, a także – pomocniczo – z informacjami zawartymi na portalu geoportal.gov.pl oraz geoportal360.pl, należy stwierdzić, że na obszarze wpisanym do rejestru zabytków na mocy przedmiotowej decyzji znajdują się następujące działki z obrębu 0001 w Łabiszynie:

- a) nr 349 w całości – ul. Sienkiewicza,
- b) nr 317 w całości – ul. Farna,
- c) nr 390/2 w całości – ul. Szubińska,
- d) nr 445 do linii łączącej punkt styczności działki nr 445 z południowo-wschodnią granicą działki nr 451 i punkt styczności działki nr 445 z północno-wschodnią granicą działki nr 516 – część ul. Mickiewicza, dawniej ul. Bydgoskiej,
- e) nr 428 w całości – stanowiąca ul. Parkowa,
- f1) działki przylegające do zachodniej granicy działki nr 349 stanowiącej ul. Sienkiewicza: działka o nr. w. 386 w całości – ul. 11 Stycznia, działki o numerach ew.: 347, 436, 345, działki nr 344 i nr 343 – stanowiące wg. ww. historycznej mapy katastralnej tę samą nieruchomość, działki nr: 342, 341, 340, 339/2, 339/1, 335, 334, 333, 332, 331, 330, 329, 328, 327, 326, 325, 324, 323, 322, 321, 320, 319 oraz działki nr ew. 318/1 i 318/2 – przylegające także do południowo-wschodniej granicy działki nr 317, stanowiącej ul. Farną, a także działka nr ew. 302, wydzielona z nieruchomości stanowiących obecnie działki nr ew. od 329 do 317,
- f2) działki przylegające do wschodniej granicy działki nr 349, stanowiącej ul. Sienkiewicza: - nr 350/1 (przylega także do południowo-zachodniej granicy działki nr 317 stanowiącej ul. Farną, nr: 354, 355, 358, działka nr 359/3 oraz działki nr 360/4, 361/3, 361/4 stanowiące wg. ww. historycznej mapy katastralnej tę samą nieruchomość, działka nr 359/2 oraz działki nr 360/3, 361/6, 361/7 i nr 361/8 - stanowiące wg. ww. historycznej mapy katastralnej tę samą nieruchomość, działka nr 359/1 oraz działki nr 360/1 i nr 362 - stanowiące wg. ww. historycznej mapy katastralnej tę samą nieruchomość, działki nr: 363, 364, działki nr 365/2 i nr 365/1 - stanowiące wg. ww. historycznej mapy katastralnej tę samą nieruchomość, działki nr: 366, 369, 370, 371, 373, 374, zachodnia część działki nr 378, działki nr: 379, 380, 381, 383, 384, 385,
- g1) działki przylegające do południowo-zachodniej granicy działki nr 317, stanowiącej ul. Farną, nr: 318/1 i 318/2, wymienione także powyżej,
- g2) działki przylegające do południowo-wschodniej granicy działki nr 317, stanowiącej ul. Farną, nr: 350/1 (wymieniona powyżej), 350/2, 351,
- g3) działki przylegające do północnej granicy działki nr 317, stanowiącej ul. Farną, działki nr: 316, 315, 314,
- g5) działka nr 387, stanowiąca rynek (Pl. 1000-lecia), przylegająca do wschodniej granicy działki nr 317, stanowiącej ul. Farną: trzeba w tym miejscu wyjaśnić, że z ww. historycznej

mapy katastralnej wynika, iż działka ta przylegała jedynie do części wschodniej granicy obecnej działki nr 317. Wynikało to z ówczesnego ukształtowania południowej granicy działki stanowiącej obecną ul. Jana Pawła II: była ona poprowadzona prostopadle do wschodniej granicy działki stanowiącej ul. Farną, obecnie natomiast południową granicę działki stanowiącej ul. Jana Pawła II stanowi linia ukośna, łącząca południowo-zachodni róg działki nr 396/4 z południowo-wschodnim rogiem działki nr 313,

h1) działki przylegające do zachodniej granicy działki nr ew. 390/2, stanowiącej ul. Szubińską: działka nr ew. 389, stanowiąca obecną ul. Jana Pawła II, zabudowane działki w rozwidleniu ul. Szubińskiej i ul. Jana Pawła II - nr: 396/1 oraz działki nr 396/3 i 396/4 - stanowiące wg. ww. historycznej mapy katastralnej tę samą nieruchomość, działki nr: 395, 394, 393, 392, 391, a także działki nr : 390/1, 305, 304, 302 oraz fragment działki nr 300/3 - przylegający do wschodniej granicy działki nr 301 i fragment działki nr 300/3 przylegający do północnej granicy działki nr 301,

h2) działki przylegające do wschodniej granicy działki nr 390/2, stanowiącej ul. Szubińską, nr: 470/1, 470/2, 469/1 i część działki nr 469/4, część działki nr 468/3, działki nr: 467/1, 466/2, 466/1, 465/2, 465/1, działki nr: 464/8 i 464/9 wraz z działkami o numerach: 464/6, 464/3, 464/4 i 464/5 wraz z działkami o numerach: 464/6, 464/3, 464/4 i 464/5 – tworzące wg. ww. historycznej mapy katastralnej dwie nieruchomości przylegające do wschodniej granicy ul. Szubińskiej, działki nr: 463, 462, 461, 460, 459, 458, 457, działki nr: 456/1 i nr 456/2 - stanowiące wg. ww. historycznej mapy katastralnej tę samą nieruchomość oraz działka nr 455/1 wraz z działką nr 455/2 - stanowiące wg. ww. historycznej mapy katastralnej tę samą nieruchomość, działka nr 454 - przylegająca południowo-zachodnim rogiem do ul. Szubińskiej wraz z działkami nr 471/1 i 471/2 - stanowiące wg. ww. historycznej mapy katastralnej tę samą nieruchomość

h3) nr 387 (wymieniona już powyżej), przylegająca do południowej granicy ul. Szubińskiej, tj. obecnej działki nr 390/2,

i1) działki przylegające do północnej granicy działki nr 445, stanowiącej ul. Adama Mickiewicza, dawniej część ul. Bydgoskiej: działka nr 451 (wyspa), działki nr 450/1, 450/2, 450/3, 450/4, 449/1 i 449/2 (półwysep) - stanowiące wg. ww. historycznej mapy katastralnej tę samą nieruchomość, działka nr 449/3, działki nr: 448/4, 448/3 i 448/2, - stanowiące wg. ww. historycznej mapy katastralnej tę samą nieruchomość, działka nr 446,

i2) działki przylegające do południowo-zachodniej granicy działki nr 445, stanowiącej ul. Mickiewicza, nr: 441, 442/1, 442/2, 443 i działki nr 444/1 oraz 444/2 – przylegające także do działki nr 428, stanowiącej ul. Parkową,

i3) działki przylegające do południowo-wschodniej granicy działki nr 445, stanowiącej ul. Mickiewicza, nr: 515-część lądowa stanowiąca części półwyspu, 516- wyspa,

i4) działka nr 387, przylegająca do zachodniej granicy działki nr 445, stanowiącej ul. Mickiewicza,

j1) działki przylegające do wschodniej granicy działki nr 428, stanowiącej ul. Parkową, nr: 515-część, stanowiąca fragment półwyspu, działki nr 427/3, 427/2, 427/1, 426, 425, 424, 423, 422, działki nr 421/1 i nr 421/2 – stanowiące wg. ww. historycznej mapy katastralnej tę samą nieruchomość, działki nr 420/2, 420/1, 419/2, 419/1, 418, 417, działka nr 416/1 wraz z działkami nr 416/ i 416/3 – stanowiące wg. ww. historycznej mapy katastralnej tę samą nieruchomość,

j2) działki przylegające do południowej granicy działki nr 428, stanowiącej ul. Parkową, nr: 415, 412, 411, 410,

j3) działki przylegające do północno-zachodniej granicy działki nr 428, stanowiącej ul. Parkową, nr: 409/2 i 409/1 – stanowiące wg. ww. historycznej mapy katastralnej tę samą nieruchomość, działki nr 408, 407, 406/1, działki nr 406/4 i 406/3 – stanowiące wg. ww. historycznej mapy katastralnej tę samą nieruchomość, działki nr 405 i nr 404 – stanowiące

wg. ww. historycznej mapy katastralnej tę samą nieruchomość, działki nr 402, 430, 431, 432/1, 432/2, 433, 434, 435, 436, 437, działki nr 438/1 i nr 438/1 – stanowiące wg. ww. historycznej mapy katastralnej tę samą nieruchomość, działki nr: 439 i 440, a także wymienione już powyżej działki 444/2 i 444/1.

Jednocześnie należy wskazać, że w powyższym zestawieniu nie wymieniono grup działek:

- 1) nr: 348/1 i 348/1 – przylegających do południowo zachodnie granicy działki nr 386, stanowiącej ul. 11 Stycznia,
- 2) nr: 338, 337, 336 – przylegających do zachodniej granicy działki nr 339/2, stanowiącej część ul. Zaułek oraz działki nr 344
- 3) nr 376 i wschodnia część działki nr 378,
- 4) nr: 372 i 367 – położone po obu stronach ul. Krótkiej,
- 5) nr: 357/1, 357/2 i 356 – położone na rogu ul. Bankowej i Pl. 1000-lecia,
- 6) nr: 352- położona przy Pl. 1000-lecia,
- 7) nr 300/3 – część przylegająca do północnej granicy działki nr 316 oraz zachodnich granic działek o numerach: 304, 302, 301, a także działka 301 – zlokalizowana na zachód od ul. Szubińskiej,
- 8) części działek nr : 469/2, 469/4 i 468/3, działki nr 469/3, 468/4, 468/6, 468/7, 468/5, 468/8 i 467/2 – położone po wschodniej stronie ul. Szubińskiej,
- 9) nr: 453/1, 453/2, 452 i 447 – położone przy Pl. 1000-lecia,
- 10) nr: 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312 – położone przy zachodniej części ul. Jana Pawła II,
- 11) nr: 369/3 i 369/4 – położone na rogu ul. Jana Pawła II i Pl. 1000-lecia,
- 12) nr 388-ul. Rynkowa, nr: 397/1, 397/2, 398, 399/1, 399/2, 400, 401 – położone na rogu ul. Rynkowej i Wąskiej,
- 13) działka nr 403 – położona na rogu ul. 11 Stycznia i ul. Wąskiej,
- 14) nr: 413, 414/6, 414/8, 414/7, 414/4, 414/4, 414/1, 414/2 – położone po południowo-wschodniej stronie ul. 11 Stycznia,
- 15) nr: 513, 514 i część działki nr 512 – położona pomiędzy tymi działkami – wyspa.

Działki wymienione w punktach 1-15 stanowią nieruchomości lub ich części, które, wg. ww. mapy katastralnej, nie przylegały bezpośrednio do ulic wymienionych w decyzji o uznaniu za zabytek. Niemniej jednak, wszystkie te działki znajdują się w kwartałach zabudowy współtworzonych przez te ulice i sąsiadują bezpośrednio z działkami do tych ulic przylegającymi, względnie –działki wskazane w punkcie 8 – posiadające adresy przy tych ulicach. Odnosząc się do działek wskazanych w punkcie 15, tworzących wyspę trzeba dodatkowo wyjaśnić, że położone są one pomiędzy ul. Adama Mickiewicza i ul. Parkową, a ponadto mają adres przy ul. Parkowej. **Nieruchomości te, w całości lub w części położone są zatem w obrębie ulic wskazanych w przedmiotowej decyzji z 1957 r., na obszarze wczesnośredniowiecznego układu urbanistycznego Łabiszyna, co uzasadnia stwierdzenie, że one również znajdują się na obszarze uznanym za zabytek.**

Z analizy przebiegu granic ww. działek wynika, że teren wpisany do rejestru zabytków posiada łączące się ze sobą granice zewnętrzne i wewnętrzne – wyznaczone granicami sąsiadujących ze sobą nieruchomości, w tym granicami działki stanowiącej rynek, obecnie Pl. 1000-lecia. Granice te składają się na zwarty obszar stanowiący układ urbanistyczny wpisany do rejestru zabytków. Powyższe oznacza, że badana decyzja z 1957 r. uznająca za zabytek dzielnicę starego miasta w Łabiszynie nie może zostać uznana za niewykonalną.

Jednocześnie należy stwierdzić, że decyzja ta nie była dotknięta także innymi wadami wskazanymi w art. 156 § 1 Kpa. Nie została ona bowiem wydana z naruszeniem właściwości, bez podstawy prawnej czy rażącym naruszeniem prawa, nie dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną, nie została skierowana do osoby niebędącej stroną

w sprawie; nie wywołałaby, w razie jej wykonania, czynu zagrożonego karą, ani nie zawiera wady powodującej jej nieważność z mocy prawa.

W związku z powyższym orzeczono jak na wstępie. Strona niezadowolona z niniejszej decyzji może zwrócić się do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji. Jeżeli strona nie chce skorzystać z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, może wnieść na niniejszą decyzję skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji stronie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Wpis sądowy od skargi wynosi 200 zł. Stronie, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania, może być przyznane prawo pomocy. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych w całości lub w części oraz ustanowienie adwokata albo radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek o przyznanie prawa pomocy wolny jest od opłat sądowych.

Z up. Ministra Kultury,
Dziedzictwa Narodowego i Sportu
Podsekretarz Stanu
Generalny Konserwator Zabytków

Magdalena Gawin

Otrzymują:

1. Gmina Łabiszyn – Burmistrz Łabiszyna
Pl. 1000-lecia 1, 89-210 Łabiszyn
2. pozostali właściciele i użytkownicy wieczystości nieruchomości – w drodze obwieszczenia lub w inny zwyczajowo przyjęty w Gminie Łabiszyn sposób publicznego ogłaszania – zgodnie z art. 49 kpa i art. 94 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami
3. Kujawsko-Pomorski Wojewódzki Konserwator Zabytków
4. Kierownik Delegatury w Bydgoszczy WUOZ w Toruniu
5. aa

Potwierdzam zgodność kopii z dokumentem elektronicznym:

Identyfikator dokumentu	562287.2991163.3131643
Nazwa dokumentu	decyzja MKDNIŚ na podpis GKZ.pdf
Tytuł dokumentu	decyzja MKDNIŚ na podpis GKZ
Sygnatura dokumentu	DOZ-OAiK.650.192.2020
Data dokumentu	2021-03-31 13:55:24
Skrót dokumentu	1990F0AA6874CBDFFAAFFEB503750D5F48 D63E0C
Wersja dokumentu	1.125
Data podpisu	2021-03-31
Podpisane przez	Magdalena Gawin Podsekretarz Stanu/ Generalny Konserwator Zabytków
Rodzaj certyfikatu	Certyfikat kwalifikowany podpisu elektronicznego
	EZD 3.104.37.37.37320
Data wydruku:	2021-04-13 10:17:30
Autor wydruku:	Szpanowska Katarzyna

13.04.2021.
GŁÓWNY SPECJALISTA
Katarzyna Szpanowska